

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 420/2023
17.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Стефановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Стефановића - адвоката Драгише Радосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 36/22 од 23.11.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 37/23 од 30.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Стефановића - адвоката Драгише Радосављевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 36/22 од 23.11.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 37/23 од 30.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К 36/22 од 23.11.2022. године окривљени Марко Стефановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године и осам месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Истом пресудом према окривљеном изречена је мера безбедности одузимања предмета и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 37/23 од 30.01.2023. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 36/22 од 23.11.2022. године, само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим изреком

првостепене пресуде, осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, док су жалбе ВЈТ у Новом Саду и браниоца окривљеног у преосталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Марка Стефановића - адвокат Драгиша Радосављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, или укине пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 37/23 од 30.01.2023. године и предмет врати на поновно одлучивање или их.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је у конкретном случају, првостепени суд био овлашћен да суди и пресуди за чињенично стање онако како је исто описано у изреци раније укинуте пресуде, у којој није било наведено да опојна дрога садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%, па је на овај начин суд на штету окривљеног учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљеном суђено није кривично дело, па је правилном применом законских одредби окривљеног требало ослободити. Такође је овако учињеном изменом у побијаној првостепеној пресуди повређена одредба члана 453. ЗКП и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 58. став 1. Закона о психоактивним и контролисаним супстанцама, прописано је да је забрањено гајење биљака из којих се могу добити психоактивне контролисане супстанце, као и њихов промет и поседовање, осим под условима прописаним тим законом и прописима донетим за спровођење тог закона. Тачком 1) става 2. истог члана, одређено је да је забрањено гајење врста и варијетета конопље рода *cannabis* који могу садржати више од 0,3% супстанце из групе тетрахидроканабинола (ТХЦ), док је ставом 3. одређено да се на забрану из става 2. тог члана примењују прописи којима се уређују кривична дела.

Дакле, према цитираној законској одредби, забрањено је гајење, поседовање и стављање у промет врсте и варијетета конопље (*cannabis*) који могу садржавати више од 0,3% супстанци из групе ТХЦ, а која се налази на списку психоактивних супстанци, и то на листи један, под бројем 47 и на листи 2 под бројем 9. То значи да за закључак

да одређена биљна материја (рода cannabis) не представља опојну дрогу прописану законом, није довољно само да она садржи мање од 0,3% супстанци из групе ТХЦ, већ је потребно и да се ради о врсти и варијетету конопље која не може садржавати више од 0,3% ТХЦ, будући да постоје врсте и варијетети конопље које ни у ком случају не могу садржавати ниво психоактивне супстанце ТХЦ веће од 0,3%, као што је индустријска конопља, а такође и друге врсте и варијетети конопље, рода cannabis које могу садржавати више од 0,3% супстанце из групе ТХЦ, као што је тзв. индијска конопља и сл, али их из неког разлога не садрже (старост испитиваних узорака, начин и услови чувања и други неповољни услови који су утицали на снижење процента ТХЦ).

У конкретном случају јавни тужилац је прецизирањем оптужног акта тако што је у чињеничном опису дела додао речи „која садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%“ само јасније одредио врсту и варијетет опојне дроге cannabis, а изрека правоснажне пресуде би садржала сва битна обележја кривичног дела и да није извршено наведено прецизирање јер је изрека првобитне првостепене пресуде садржала навод да је окривљени неовлашћено ради даље продаје држао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу – cannabis, односно јасно је наведено да се ради о опојној дроги у смислу члана 58. став 1. Закона о психоактивним и контролисаним супстанцама, па су стога наводи браниоца окривљеног да је на овај начин учињена на штету окривљеног повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени неоснованим.

Самим тим су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП оцењени као неосновани имајући у виду да није прекршена забрана преиначења на горе у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Стефановића - адвоката Драгише Радосављевића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За председника већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић